

KVINDEN OG SAMFUNDET

Udgivet af

Dansk Kvindesamfund

Nr. 25.

16. December 1904.

20. Aarg.

Vielsesritualet.

Fru Stampe-Feddersen har i sidste Nummer af „Kvinden og Samfundet“ skrevet en lille Artikel om Ægteskabsindgaaelse.

„Netop i vor Tid,“ skriver Fruen, „da der rettes saa mange og saa stærke Angreb paa Ægteskabet, er det af Vigtighed at finde en Ordning, som alle kan bøje sig under uden Hykleri. Der er meget ved det moderne Ægteskab, som er gammeldags og snart maa falde.“

Og Fruen nævner som noget af det gammeldags, som en af Anstødsstenene: *Vielsesritualet*, „det, der byder Hustruen at være Manden underdanig.“

Længere henne i Artiklen opfordres Mynghederne til i Tide at ændre dette Ritual, at man ikke her i Danmark af denne og flere Grunde skal drives ind i de i Sverige allerede ret almindelige „Samvittighedsægteskaber“.

Jeg kunde for den samme Læsekrede, som har læst denne Opsats, have Lyst til at skrive lidt om Vielsesritualet, forudskikkende den Bemærkning, at jeg er Præst i Folkekirken, hvad der i denne Forbindelse vil have en vis Betydning.

Det er nu ikke Meningen at gennemgaa det hele Ritual, ej heller skal jeg opholde mig ved de egentligt ægteskabstilfælde Ord: „Saa forkynder jeg Eder nu for rette Ægtefolk at være“, hvor megen Grund der end kunde være hertil; jeg skal blot holde mig til det af Fru Stampe-Feddersen fremdragne: „der byder Hustruen at være Manden *underdanig*“.

Det er forstaaeligt, at dette kan krænke. Har Ordet *underdanig* end en anden Klang i den gamle Sprogbrug, hvori vor Bibel foreligger, end i moderne Dansk, saa maa man dog huske paa, at en Kvinde, der staar for Alteret som Brud, ikke kan give sig til at spekulere herover. Hun tager Ordet, som det klinger i hendes Øren.

Og det klinger stygt.

Jeg forstaar saa godt dette.

Vor store Mester og Herre har aldrig udtalt noget saadant. Han var overfor Kvinder vidt forskellig fra sin Tid, tænkte anderledes, optraadte anderledes, talte til dem og om dem paa en ganske anden Maade end selv de bedste Mennesker paa hin Tid.

Han tilstedte Kvinder Adgang til sin Discipelkreds og tog gerne mod deres Hjælp. Det vakte uden Tvivl megen Forargelse, hvad vi godt forstaar, naar vi tænker paa Rabbinerordet: „Hellere maa Loven brændes end udleveres til en Kvinde,“ og at en af Taksigelseerne ved den jødiske Gudstjeneste lød: „Priset være Du, Herre, at Du ikke skabte mig som en Kvinde.“

Vi ser ogsaa, hvilken Forundring — og det er sikkert endda et mildt Udtryk — det vakte hos hans Disciple, da de kommer tilbage til Jacobsbrønden udenfor Samaria med Mad til Jesus og ser ham i Samtale med en Kvinde. Disciplene kendte jo Ordet: „En Mand skal ikke hilse nogen Kvinde paa offentligt Sted, end ikke sin egen Hustru“; og de var Børn af deres Tid — naturligvis.

Nogle af Jesu bedste og fortroligste Venner var Kvinder. Til hvem har han talet dybere Ord end til Maria, Lazarus' Søster? Hvem forstod ham, som Kvinden, der salvede ham ved Gæstebudet i Bethania — hun alene forstod fint og dybt, hvad han vilde, mens hans Disciple kun var forargede.

Jesus nævner da ogsaa i sine Lignelser idelig Kvinder som Repræsentanter for gode Egenskaber; han er aldrig „høj“ eller afjænde eller overlegen, naar de kommer til ham; hvert Blad fortæller om Kvinder, han hjalp — ikke som gav han dem en Almisse, men som Mennesker ligestillet Mændene.

Det var da ogsaa Kvinderne, der fulgte ham paa den sidste, tunge Gang og tørrede Sveden af hans Pande, det var Kvinder, som græd over ham, Kvinder, der stod under hans Kors, da Mændene var flygtede, Kvinder, som gravlagde ham, og Kvinder, der først fortalte Paaskebudskabet.